

*Представяме бабата с Гевреците – 10/12. стр. * Ревюта на книги – стр. 18.*

** Изявени ученици – Кр. Борков, Явор Калайджиев – 8/9. стр.*

*☒ Клубовете в 32ро.... Госпожа Рая Ганева и клуба по математика – стр.2. Изявата на клуба по рисуване, воден от госпожа Диана Соколова – 3 стр. * Писателката Ана Малакова-12/14. стр.*

Изявени ученици 2- Цветина Йотова 5/6. стр., Румяна Богданова – 7. стр.

Лобото ми е...

Литературна страничка –14 стр. Разказ на Арабела – 14 стр. Е.Филипова – 15 стр. Р.В.Богданова – 16 стр. Михаела Бочева – 17 стр. Мария Г. – 17 стр.

**** Юбилейната 120 годишнина на 32 СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски” – 4.стр.*

В началото на учебната година стартира програмата „Твоят час”, където учениците се събират в различни клубове по интереси. Някои са творчески ориентирани, други са в помощ на изоставащите, трети - комбинирани. Представителните изяви са задължителен елемент в края на курса. До момента имаме две такива.

Едната е на госпожа Рая Ганева и клуба по математика „Архимед”. Как математиката да бъде представена забавно, иновативно. Това е цел на една от любимите учителки в нашето училище по тази точна наука. Презентациите на децата бяха правени като игра, с лекота децата поднасяха информация и решаваха задачи. Но най-интересно беше когато пред публиката в актовата зала на училището се демонстрираха знания и умения във формата на добре познатото телевизионно предаване „Семейни войни”. Само че тук бяха анкетирани по 100 математици, отговорите и въпросите бяха в същност математически задачи. Основни участници бяха учениците от 5 клас, ръководени от госпожа Ива Петрова. Благодарим за прекрасния открит урок! Действително тук всичко беше направено от децата, а педагогът просто леко насочваше. Някои, които сме вече попораснали, съжалихме, че не сме ученици на госпожа Ганева.

Всяко училище си има своя атмосфера. Всяко училище изгражда един особен текст, с който се представя. Като посланията в това странно общуване се прави предимно от деца, учещи в съответното училище. Говоря за училищната украса, която периодично се сменя, тематично се обновява. А това е такава важна и съществена част от живота ни в училището. Всеки ден по стълбищата ние добиваме някакво настроение от видяна рисунка, пано, композиция. Именно като част от интериора е направена и представителната изява на клуба по рисуване, ръководен от госпожа Диана Соколова. В предишния ни брой ние представихме тази любима учителка и уважавана колежка с пространно интервю. Сега ще оставим годишната продукция на нейните питомци сама да говори ☺

ЮБИЛЕЯТ

На 31. 03. 2017 г. в зала 1 на НДК беше тържествено отбелязана 120 годишнина на 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“. Двучасовата Програма мина неусетно. Един интересен сюжет проследи цялата история и всички трансформации на днешната гимназия наложила се с изучаване на чужди езици. Подготовката е отнела повече от година на организаторите и участниците. Трябва да благодарим на уважаваните от всички ни колеги: Веселина Павлова-Найденова, Деси Петрова, Мария Попова, Светла Рашкова, Илияна Траянова, Людмила Павлова, Надежда Илиева, Диана Соколова началните Изцяло дамски екип. Ще отбележим, че всички работеха сплотено и в екип.

Самата проява не мина без забележимото участие, повече зад кулисите и на мъжката част от екипа – Олег Стоименов, който беше нещо като началник за бързо реагиране, Димитър Чолев безценен помощник на всякакви подобни тържествени организации, Асен Денчев, Момчил Кузманов, Петър Алексиев, Петър Михайлов, Милко Милков.

Разбира се, този Празник не би се случил и без усилията на ръководството на институцията 32ро СУИЧЕ – госпожа Нели Костова – директор и нейните дългогодишни предани помощници: госпожа Детелина Бояджиева, госпожа Ирена Билярска, госпожа Валентина Велкова, госпожа Катя Найденова и госпожа Лени Аначкова. Благодарим на всички тях!

Някогашната Трета девическа гимназия е всъщност днешното 32ро. Винаги е било представително училище. Продължава да е една от базите на Софийския университет „Св. Кл. Охридски“, където студентите правят първите си уверени стъпки в преподавателската работа. Базовите ни учители са сред най-обичаните от учениците и най-ценени от колегията.

Това беше грандиозен спектакъл! Почти двучасова програма. Някогашните възпитаници застанаха рамо до рамо с най-младите, някои от които са за първа година част от общността 32ро.

Срещата между първокласниче и дванадесетокласничка – това беше основната интрига. Каката развеждаше малкото из различните епохи, през които е съществувало Училището. Обичаната от поколения малки, големи и още по-големи момичета и момчета (реплика на една Друга Кака ☺) Кака Лара се превъплъти в образа на строга учителка. Учениците – Митко и пък бяха младежи, девойки, школници, тийнейджъри по днешному, които и партнираха блестящо.

Имаше остроумни реплики и закачки от култови беге филми – „Вчера” и Другарят Баръмов – „Сега ще видите Вие кон боб яде ли?”, и „Какви са тия маймунски танци? Какви са тия бийтълси?”. Разбира се иронията беше съвсем дружеска. Позволи ни да си се посмеем малко и над самите себе си – та кой от нас не е попадал в ситуации, изиграни от неподражаемите Никола Рударов, Георги Русев и Надежда Теменугова (по баща)?

Хитови песни!

Усещането за празничност – ето това витаеше из всяко кътче на огромната зала 1 на НДК! Бури от емоции и спонтанност на реакциите – присъщи само на децата – това съпътстваше Спектакъла. Наистина просълзах се и потръпнах когато тези малки и големи наши ученици съвсем естествено си извадиха телефоните и на някои от баладите засветиха с фенерчетата, хващаха се за ръце, пееха и когато чуха онзи златен химн на Емил Димитров за нашата родина, пътуващия и връщащия се човек, станаха на крака... Станаха за своето училище. Стнаха за своите съученици. Станаха и за да изразят уважение към учителите си... може би всички станахме една идея по-добри, по-мъдри и по-обичащи – тях, на които сме се посветели изцяло – и нас, които сме Екип 32. Наистина щастие и чест е (позабравена дума днес!) да си част от 32ро – било като ученик, било като учител. Защото бивши няма – всичко се предава от колега на колега, от дете на майка, от баба на внуче... Все пак това са си 120 години – приблизително от толкова време съществува и новата българска държава. А това е по-хубаво и от песен, по-хубаво и поне точно толкова хубаво – както пролетния слънчев ден.

Не сме качили снимки от Концерта, тъй като има доста на сайта на училището ни. Просто посетете го!

Петър Михайлов - един от екипа на 32ро

ИЗЯВЕНИ УЧЕНИЦИ:

ЦВЕТИНА ЙОТОВА – 8. В. КЛАС

- От кое училище идваш?
- Идвам от 47 СОУ „Христо Г. Данов“.
- Вече си повече от година в 32ро - как се чувстваш?
- Много добре. И класа ми е страхотен. Разбрах за училището не много преди НВОтата - една моя приятелка ми го показа. Честно казано, дотогава не знех за него, но щом го разучих по-внимателно, веднага поисках да уча тук.
- Ти участва и в юбилейния концерт в зала 1 на НДК. Какво беше чувството да си на тази емблематична сцена?
- Преди концерта доста се притеснявах, не само аз, но и другите участници. После по-скоро бях развълнувана. Когато излязох на сцената и взех микрофона не се притеснявах. Беше определено странно, защото очаквах, че ще съм доста изнервена. Но бях абсолютно спокойна. Изпях заедно с училищната формация песните „Лудо младо“ и „Заедно“, а „Another brick in the wall“ – вечната песен на Пинк Флойд – заедно с Миро от 11. Е. клас.
- Кои други изпълнения ти харесаха от Програмата?
- Песента, която изпя Мина - „I have nothing“ на Уитни Хюстън. Много ме впечатли и изпълнението на Миро и Калина – те пяха “You’re the one that I want” от филма „Grease“.
- От кога датират заниманията ти с музика?

- От малка. От 8-годишна пея в хор „Български славей“, ръководен от госпожа Неолина Пелова и госпожа Надежда Цанкова. Това е малко необичаен хор, защото пеем на много езици – български, английски, руски, испански, италиански, френски, украински. По едно време дори учихме песен на китайски. Репетираме в народно читалище „Д-р Петър Берон“ в квартал Иван Вазов.

- Какъв е репертоарът на Вашия хор?

- Много разнообразен. Изпълнявали сме народни песни – „Що ми домилело“ (двуглас), „Посеяла баба леща“; детски песни като „Чело коте книжки“, „Бухал“, „Усойница“ – но това е запазена марка за най-малките ни славейчета, които са от 4 до 9, 10-годишни. Имаме също така и оперни изяви – „Аве Мария“ на Качини, арии от мюзикъла „Клетниците“ – „Castle on a cloud“ и „I dreamed a dream“. Едно от най-големите ни постижения е песента на Металика „Nothing else matters“. Наскоро имахме концерт в зала „България“ и там направихме програма от час и половина, но сме имали и по-дълги концерти. Гостували сме в НДК зала 11, в Студио 5. Хорът се състои от около 20-25 деца. Това е моето второ семейство. Всички сме си много близки.

- Какво ти дава музиката и пеенето?

- Всичко!

- Кои са ти любимите групи и изпълнители?

- Твърде много са! Но определено музикален идол ми е Фреди Меркюри - Име легенда. Guns n' Roses, Metallica и AC/DC са сред най-любимите ми. Също много харесвам The Neighbourhood.

- Имаш ли намерение да се занимаваш професионално и по-нататък с пеене?

- Надявам се да мога. Интересувам се и от други видове изкуство – актьорско майсторство, писане. А също ми се отдават и чуждите езици. Привличат ме химията и биологията.

- Знам, че голяма страст ти е и четенето. Какви книги обичаш? И имаш ли любими автори?

- Чета най-вече фантастични-романтични книги. Сред любимите ми поредици са: „Хари Потър“ на Дж.К. Роулинг, „Разбий ме“ на Тахере Мафи и „Двор от рози и бодли“ на Сара Дж. Маас – тя беше представена в предния брой на вестника. Наскоро четох „Къде си Аляска?“ на Дж. Грийн и също много ми допадна.

- Кои от изброените книги би искала да влязат в някои от училищните програми и защо?

- Мисля, че най-подходяща е „Хари Потър“ – много добре написана е, освен това развива въображението и може да мотивира децата да четат повече.

УЧАСТИЕ НА РУМЯНА БОГДАНОВА В НАЦИОНАЛНИЯ КОНКУРС ИСКРИ, ОРГАНИЗИРАН ОТ БНР

През месец юни в БНР се проведе традиционният конкурс за писане „Искри“. Румяна Богданова (9. А. клас) беше една от наградените участници. Своите впечатления от това събитие ще сподели с нас.

- С кое твое произведение участва, Руми?
- Написах и изпратих две творби „Батак“ и „Джейнъс“. И наградах вторият разказ.
- Ти имаш предпочитания към прозата. Как се роди интересът към тази форма?
- Нямам обяснение. Но тази седмица за

първ път се пробвах да пиша и стихове. Е, и преди съм пробвала, де, ама...

- Кога и как разбра за победата си? И как се почувства?
- Мама ми се обади в седмия час и ми каза новината. Аз бях доста уморена вече, спеше ми се, но веднага се зарадвах, разбира се.
- Какво стана после?
- Поканиха ме в радиото. И имахме репетиции.
- А, какви бяха тези репетиции?
- Беше доста интересно. После половината не дойдоха на репетицията, но за живото предаване бяха почти всички участници.
- Кажй някой интересен епизод от престоя ти в БНР?
- Запознах се с едно момче, което имаше вече издадена стихосбирка и е на 16 – Александър Петров. Имаше и друго момиче, също с хубави стихове – Маргарита Русева.
- От кога се занимаваш с писане?
- От няколко години. Започнах първо с проза.
- Повлия ли ти някой автор, когото си чела и харесала?
- Не. Но по-скоро ми повлия цялата общност от писатели в Интернет.
- Кои те впечатлиха?
- Просто видях как много хора пишат и споделят написаното.
- Добре, но имаш ли си любим автор или авторка?
- Поне десет ☺ Но ще посоча някои – Нора Сакавич, Бенджамин Алире Саенц и Касандра Клеър.
- Непознати автори. Имаш ли желание да се свържеш с тях и да си общувате?
- Да, бих искала да се запозная с тях. Да им благодаря за книгите, които са написали, защото ми промениха светоглед.
- А какъв ти е светогледа?
- Просто излезнах от стереотипите. И се почувствах свободна.

Интервюто взе **Любомир Тошев** от 9. А. клас.

Рисунката е на Михаела Бочева от 9. Г.

ИЗЯВЕНИ УЧЕНИЦИ:

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ КРИСТИЯН БОРКОВ ОТ 8.А.КЛАС

1.Как започна влечението ти към футбола?
От малък започнах да гледам мачове и така се запалих.

2.Къде тренираш?
Тренирам в Левски-Раковски от 2 години.

3.Кой е идолът?
Роман Прохазка.

4.Какво те впечатли в него?
Това, че е много бърз, техничен и вкарва много голове.

5.Защо Левски е любимият ти отбор?
Станал съм Левскар, заради семейството ми.

6.Мислиш ли, че можеш да станеш световноизвестен?
Мисля, че мога да стана известен футболист в България, защото се трудят усърдно всеки ден.

7.Имаш ли приятели ЦСКАРИ?
Да и то много добри, но не ходим заедно да гледаме мачове.

8.Защо?Смяташ ли, че това ви разединява?
Да, понякога имаме спорове.

9.Ако теглим чертата,повече ползи или вреди ти носи футбола според теб?
Носи много повече ползи.Играта е всичко за мен!Тя ми носи забавления и незабравими моменти.

10.Щом тя е толкова важна за теб какво ще направиш,когато остарееш

и не си в състояние да играеш?
Често задаван въпрос. Разбира се, че ще мога да стана треньор.

11.Какво ще бъде най-важното нещо,на което ще научиш бъдещите поколения?
Ще ги науча на техника физика, тактика и най-важното-възпитание.

12.Какво чувстваш към противниците си преди да се изправиш срещу тях?
Зависи,ако противникът е ЦСКА, аз усещам ярост,агресия и желанието да победа този противник.

13.Защо изпитваш такива чувства,поради тяхното отношение ли?
Да, в тези дерби мачове винаги има напрежение,стават разпавии.Има много груби влизания.В тези мачове се играе на живот и смърт!
Интервюто взе Деница Николова 8. А. клас

ЯВОР КАЛАЙДЖИЕВ –
8.А. КЛАС

1.От кога и къде тренираш
Водна топка?
Започнах с Водната топка преди три години в Левски(тренирах на басейна Спартак).Преди около два месеца,обаче реших да сменя отбора и се

записах в ЦСКА.Единствената причина е,че в Левски хората на моята възраст бяха нищожно количество и печеленето на какввто и да е мач беше невъзможно.

2.Какво целиш да постигнеш,занимавайки се с този спорт?
Единствената му цел е да успея да вляза в Националния отбор на България.

3.Какво е най-важното-възпитание нещо,което трябва да можеш,за да бъдеш добър добър ватерполист?
Най-добрите ватерполисти обикновено са най-силните.Изключение,обаче правят и най-добрите плувци,ако си бърз си добър.

4.Имал си травми.Коя е най-голямата от тях?
Водната топка е груб спорт, получавал съм множество изкълчвания и удари, впоследствие на сбивания под водата.Но като че ли най-сериозните ми травми са един избит зъб и две счупени пломби.

6.Случвало ли ти се е поради някаква причина да тръгнеш да се давиш?
Случвало ми се е да тръгна да се давя.Разбира се с чужда помощ,както казах спортът е груб.

7.Опитвал ли си да печелиш с измама?

Измама е интересно понятие в този спорт. Ще кажа да-извършвал съм нарушения,но не бих ги нарекъл точно „измама“.

8.Опитвал ли се някой от семейството ти да те откаже от този спорт? Не,никога никой не е спирал да спортувам,даже точно обратното.Винаги са толерирали спорта.

Интервюто взе Деница Николова – 8. А. клас

ЗДРАВКО – 8.Г.

1.Какъв спорт точно тренираш като ЦСКАР?Тренирам акробатика,от скоро,около 5 месеца.Не тренирам заради отбора,а заради спорта.

2.Кой е идолът ти?Идолът ми е Йордан Йовчев.

3.Какво те впечатли в него? Това,което ме впечатли в него са многото му постижения.

4.Имаш ли приятели Левскари?Имам много такива,това не ме притеснява.

5.Мислиш ли,че можеш да станеш световноизвестен? Не мисля,че мога да стана световноизвестен,защото

това е спорт,който трябва да тренираш от малък или всеки ден.Аз нямам време заради училището и не съм ходил по състезания.

6.Защо избра да тренираш точно акробатика?

Една приятелка ми предложи да тренирам акробатика,защото знаеше,че търся някакъв хубав спорт.И аз се съгласих.

7.Как се съгласи,не е ли твърде труден спорт?

Да, сигурно.В началото мислех,че не е толкова трудно,но се оказа доста труден и сериозен спорт,което е добре.Има и много строги правила.Знаеш ли,че взимат точки(по състезанията) за разлика във височината с партньора/ите.Трябва партньорът ти да ти е точно до ключицата.

Аз:Не знаех,наистина много интересен и странен факт.8.Защо каза,че ти харесва това,че е трудно?Да не би да обичаш предизвикателствата?

Ами да,по-трудно значи по-голямо удовлетворение,когато постигнеш нещо.

9.Тренирал ли си и други спортове преди да започнеш да се занимаваш с акробатика?

Тренирал съм много неща и нищо не ми допадна-футбол, баскетбол,лека атлетика,джудо, таекуондо,а може би и нещо друго,но не се сещам.

10.Опитал си доста спортове и е странно,че нито един не ти е харесал.Акробатиката допада ли ти?

Да!Много е забавно и интересно!

11.Какво е спортът за теб? Спортът освен здравословен начин на живот е и нещо,с което си почивам от стреса в училище.

12.Това наистина е един много добър начин да се справиш с многото стрес,пред когото се изправяме.Открих,че има няколко вида акробатика Каква по-точно тренираш ти или е някаква смесица? Аз тренирам спортна акробатика.

Интервюто взе Деница Николова – 8. А. клас

Бабата с Гевреците

Всеки ден по време на голямото междучасие тази жена е в нашето училище на входа и продава своите топли и вкусни гевреци. Никой от нас всъщност не знае как се казва и коя е. От това интервю можем да разберем доста неща за нея и нейния интересен живот.

Когато отидохме при нея тя вече беше застанала на своето обичайно място и чакаше междучасието да започне, приготвила гевреците.

-Здравейте, бихме искали да направим едно интервю с вас за нашия вестник на училището, понеже Вие сте тук всеки ден и продавате гевреци, а в действителност никой не знае нищо за Вас.

Баба Лилка: Ами какво би могла да каже една остаряла жена като мен? Но щом искате може да ме питате

-Как се казвате? На колко години сте?

- Аз съм Баба Лилка на 83 години съм вече.

- Защо избрахте да идвате точно в 32 СУ?

-Преди време ходих и в 1^{-во} училище и в други.

-С удоволствие ли идвате тук?

-Да, с най-голямо удоволствие идвам. Децата тук са много добри, и учителите също. Разбирам се с всички и много ми харесва.

-Значи обичате децата?

-Да, много обичам децата. Много се занимавах с моите деца и внуците ми. Наистина много обичам децата.

-Отколко години идвате в нашето училище?

-От много, много време. Има няма 6 години, може и повече.

-А откъде всъщност взимате гевреците и с каква цел ги продавате? Това ли е единствената Ви работа?

-Гевреците ги взимам от едно място близо до женския пазар. Парите, които изкарам се даряват на болни хора, които имат нужда да закупят лекарства от чужбина, но нямат финансовата възможност.

-Какво правите в свободното си време?

-В свободното ми време съм с една от внучките ми, която живее до Първа английска.

-Това е много добра и хубава кауза. Иначе, какво сте завършили и с какво сте се занимавали?

-Художничка съм, мога да бродирам, декорирам и всичко, което включва ръцете го мога (смеем се). Бях в Съюза на художниците в България дълго време. Обучила съм много художници преди да отидат в самата Академия. Всички след като завършваха се връщаха при мен да правя техните дипломи.

-А къде сте родена и сте отраснали?

-Родена съм горе в Балкана, но иначе живея в София.

-Къде сте учили преди да започнете да се занимавате с рисуване? Разкажете ни повече за Вас?

-Учих на село. Тогава учихме много и училищата по селата бяха поддържани. Аз бях много ученолюбива.

-Говорите ли някакви езици и вървят ли Ви?

-Учила съм руски и френски и бих казала, че ми вървят езиците и ми е интересно да ги уча.

-Разкажете ни повече за Вас. Какво обичате да правите?

-Обичам да се разхождам. Водя доста активен начин на живот.

-Това е наистина хубаво. Не е хубаво човек да ляга на легло само, защото е навършил определена възраст. А харесвате ли спортове?

-Да, харесвам всеки един спорт. Също така много обичам планината. През зимата много ходихме с децата ми да караме ски. Сега те учат и работят в чужбина. Внучката ми много пътуваше. Първо учеше във Франция (икономика) след това завърши, обиколи много държави, предлагаха ѝ работа на много места. Тя знае цели 12 езика. В момента работи в София в една чуждестранна фирма. И тя е много добро и умно момиче. Другата ми внучка е в Германия, учи молекулярна биология. Много ѝ вървеше в училище, беше ѝ любимия предмет. След като влезна в университета беше избрана заедно с още

няколко човека да участват в проект за проектиране на нов апартамент (не си спомня точно). Бяха избрани от един професор и накрая бяха много разочаровани, защото този професор не ги беше споменал никъде в проекта и записа само неговото име. Въпреки това сега има много хубава работа в Германия.

-Прекрасно е, че са имали желание и са искали да учат. Вие пътували ли сте в чужбина?

-Да, пътувала съм много. Една година живях и работих с мъжа ми в Либия. Живях в Гърция известно време, също така. Ходила съм в Лондон и там посетихме имението на Кралицата. Беше много интересно. Аз тогава не знаех английски и ни дадоха слушалки и като си ги сложиш избираш на какъв език искаш да ти говорят и разбираш всичко. Ходила съм и в Америка. Оттам поръчвах и купувах много нови учебници на дъщерите ми на немски и руски. Подарявах ги и на техните учителки, защото самите те не знаеха езика...(засмива се). Но като цяло не искам да живея в чужбина. България си е моята родина и тук имаме много красива природа. Много бих искала децата ми и внуците ми да живеят тук. Повечето останаха в чужбина. Айде да прключваме вече, че много се разбърбих и аз. Голяма съм бърбровка, а има работа за вършене (смеем се).

-Може ли да Ви снимаме?

-Да, разбира се. Дадже ето и с гевреците.

-Благодарим Ви, че ни отделихте от времето си. Беше ни наистина много приятно и интересно да си говорим с вас.

-За нищо, и аз благодаря. Чао, чао!

Направено от: Десислава Чобанова и Стефани Стайкова 8. А клас.

Моята баба – представяне на писателката Ана Стоянова-Малакова от Сиделия

Ана Стоянова е родена на 10 септември 1941 в с. Орловец, в семейство на земеделци. Тя има двама братя. Начално образование получава в родното си място, а след това отива да учи в град Свищов в селскостопански техникум. В това училище се запознава с бъдещия си съпруг – Иван, с когото са в един клас. След това учи задочно механотехникум. От 1960 - 1962г. работи като агроном в Средно село. През 1962г. се омъжва за ученическата си любов, след като той се връща от казарма. Те се местят да живеят в гр. Дебелец област Велико Търново. След това работи като бригадир на зеленчукова бригада (ТКЗС), а от 1967 - 1990 година работи като конструктор в завод в гр. Дебелец. Тя има две деца – син и дъщеря, и две внучки.

С писателя Николай Хайтов, Ана Стоянова се запознава в канцеларията му на пл. “ П. Славейков”, когато е председател на СБП. След време те се срещат случайно. Когато я пита: “ Още ли пишете, какво сте написали?”, тя му отговоря, смутено: “Имам нещо в книжки”. На тази среща той ѝ казва, че е време да подаде молба да я приемат в СБП: “Аз ще съм ти единият поръчител, намери си втория и подай молба”. Това е последният им разговор очи в очи. Ана Стоянова се колебае, защото се чувства, че не е достойна да се нареди до такъв “гигант”.

След време той работи като редактор във вестник “Зора” в началото на демократичния Преход. Когато тя прочита негови статии във вестника, писателката решава да му напише писмо, за да сподели своите възгледи за случващото се в държавата. Когато прочита нейните мисли, той ги публикува в изданието. След известно време той се кандидатира за президент на България заедно с бившия кмет на София - Александър Каракачанов. Той ѝ пише дълго писмо от името на двамата. Тя им отговаря. След известно време той прави обръщение по радиото и се отказва от кандидатурата си поради заболяване. Тя се радва, че писателят постъпва по този начин. За нея писателят е бил много справедлив, достоен българин. Първите си стихове пише като ученичка. Ана Малакова навлиза в литературата с публикации във в-к „Стършел“. Пряк учител

и наставник ѝ става класикът хуморист **Мирон Иванов**, който я съветва да не се отчайва дори тогава, когато ѝ отказват достъп до печат. Интензивни са контактите ѝ с Дома на хумора и сатирата – гр. Габрово. Следва „поетичен“ период, през който пише стихове и който трае до деня, в който освобождава словото си от оковите на мерената реч и се впуска в дълго плаване в океана на прозата. Следва серия от книги, между които са „Сезони” - стихосбирка, „Мъжко сърце“ – роман I част, “Белият шал на пианистката“ – роман, “Време на оцеляване“ – роман, „Времена и съдби“ – роман, „На другият бряг” – роман , „Есенна мозайка“ – стихосбирка. Има общо пет романа. Всички нейни книги са рецензирани във вестници „ Пенсионери“, „ Борба“, „ Янтра днес“ и представени на среща с читатели в гр. Велико Търново, гр. Златарица, с. Орловец, гр. София, гр. Свищов.

Лауреат е на конкурса „Голямата книга на малкия град“, където книгата ѝ „На другия бряг“ и „Есенна мозайка” са наградени с изпращане в гр. Кеймбридж – Англия, в рамките на инициативата „Книги без граници“, спонсорирала конкурса. През 2016 година печели една от наградите в конкурса за поезия „Пролет -2016“. Пряк резултат от това е участието ѝ в сборник със стихове, представени от 14 европейски държави и преведени на всеки език на участниците. Малакова е носител на грамота от община Велико Търново, от Съюза на пенсионерите за активно участие в Девети общински празник на художественото слово, на грамота

по случай 75 – тия юбилей от Литературния клуб „Кръстю Борисов“ при НЧ „Съгласие“ гр. Дебелец и др. През 2017 година става член на КБП. Също е член и на литературния клуб “ Никола Вапцаров” гр. Велико Търново, член на СБП. В университета по литература в гр. Велико Търново са писани теми по стихосбирката ѝ “ Есенна мозайка”.

Сиделия Тодорова – 8. А. клас

ART -СТРАНИЧКА

Останах самичка. Защо всички умряха? Защо? Само смеещите ми се врагове са тук. Триглавият змей изгори нежната ми роза с черния си плам. Джуджето с рижата брада удуши прямата ми лилия. Шарената змия отрови любимото ми лале. Лилавият бездомник изкорми умния ми невен. Жестокият черен овен смачка моята сладка хризантема. Еднооките близнаци обесиха смелото ми кокиче. И ето ме и мен – гордата калия, лице в лице с всички тях. С ехидните си усмивки те се подиграват на непотребната ми съпротива да се предам. Всички знаем, че съм безсилна срещу тях. Но аз няма да склоня глава. Няма да им се дам. Ще се боря със силата на спомена за моите приятели. Но колко ще издържа?

АРАБЕЛА

Стихотворението на Багряна „Потомка“ и образът на съвременната жена- прилики и разлики

Някой питал ли се е какво е изпитвала всяка жена по времето на патриархалните норми в семействата от далечното минало? Дали тя е харесвала начина, по който са се отнасяли с нея? Искала ли е да бъде свободна?

Животите на жената в миналото и настоящето са изпъстрени с много прилики и разлики. Преди години тя нямала право да изразява своето мнение. Мъжът се е отнасял с нея като с предмет, вещ и робиня. Жената не е харесвала начина, по който са се държали с нея. Страхувала се е да се противи срещу думата на съпруга и на своите родители. Предавала се е, тъй като е знаела, че това е единственият начин. Затова браковете по това време били по сметка, а не по любов. Тя искала да бъде свободна и независима. Да обръща внимание на собствения си живот и да осъществи мечтите си. Такава, каквато е жената в настоящето. Тя не е толкова зависима от своя съпруг. В повечето случаи е свободна да избира и не позволява да се държат с нея като с предмет.

В много разкази и стихотворения на български писатели се споменава за патриархалните норми. Родителите на момата и момъка избирали за кого да бъде оженено тяхното дете. Тези, които имали дъщеря, я продавали и не желали да чуят нейното мнение. Жената правила всичко, което мъжът ѝ поискал. Тя трябвало да се грижи за дома, в който живее, също и за съпруга и децата си. Нямала време за себе си, дори и да се забавлява.

Едно от тези български произведения, което съдържа черти от миналото, е стихотворението „Потомка“ на Елисавета Багряна. Както е споменато в него, прабабата на лирическата героиня открива истинската любов. Тя решава да избяга с мъжа на мечтите си. Това показва противопоставянето и нежеланието ѝ да спазва патриархалните норми в своето семейство. Тя се бунтува и чрез това изразява желанието си да бъде свободна. След тази постъпка, хората запомнят грешката ѝ и всяка нейна потомка е смятана за „грешна и коварна“. Такава, която не спазва нормите в семейството си и е недостойна за мъжката обич. По-късно има много жени, които постъпват по този начин – желаят да бъдат свободни и да обичат истински.

В наши дни жената не е робиня и може да решава с кого да сключи брак сама. Винаги младоженците искат одобрението на родителите си, преди да се оженят. Тук женитбите са породени от любовта на двамата млади. Повечето семейства се противопоставят на тези от патриархалния свят, защото този път мъжете слушат съпругите си. В повечето страни жената е свободна да избира сама по кой път да поеме, но при мюсюлманите тя не работи, а само се грижи за децата, дома и съпруга си.

Приликите и разликите в животите на жените от миналото и настоящето са доста. Няма много общи неща, защото преди жената изцяло е зависела от съпруга и родителите си. Искала да бъде свободна, но се примирявала със съдбата си.

Емили Филипова 8.а

Yuda-samovila

Written in the wind
 stays my secret name,
 hidden from the world,
 hidden from myself.
 ‘Cause this is what I am.
 This is what I know.

And my body’s stoned in the water
 Am I drowning? Am I not?
 I’m just looking at the pictures
 flashing in front my eyes
 And I can see the sirens
 I can hear their songs.
 Are they calling me for help?
 Are they slowly killing me?
 I don’t know. I don’t want to know

My shadow is nowhere to be seen
 It was built in the falling wall
 I was used, I was played
 I’m nothing more than a shadow,
 nothing more than a silent scream,
 a secret kept for generations
 a horror in the other’s dreams

But my soul is burning like a fire,
 waiting for a spark, revenge
 It is waiting for the moment I can rise again
 for the moment I’m whole again
 When they stop to whisper “yuda-samovila”
 when they scream my name again.

Румяна Богаданова 8.а

Каним читателите си да предложат свой превод на стихотворението

Битието, етиката и познанието са необходимата база за един нормален, що-годе щастлив живот. Тази формулировка реално формира възприятията ни за околния свят и променя цялостното отношение на околните към нас самите, лично в нашите очи. Имайки необходимото познание, човек е наясно с недостатъците в живота в едно корумпирамо общество, но яснотата не му дава имунитет от това да стане жертва. Нагодената психика е неизбежна.

В съвременният живот на всеки млад и развиващ се човек играе роля влиянието на медиите. Имайки необходимите средства за да бъде филтрирана целенасочената пропаганда спрямо недоразвитите и още учащи се, изпадаме в свят на свободния разум и разкриваме същината и смисъла на живота цялостно. Хигиената на съзнанието от страна на манипулация в сплотяването на хората по един грозен начин води до красиви последствия. С времето, поддържайки тази чистота и задържайки философските си вярвания, човек се научава да живее щастливо. Ценностите, проповядвани от средата, в която попадеш, поддържа психиката ти здрава, а душата - задоволена. Бъдейки сред цивилизовани хора се откроява красивото, съвършенното, свещенното за един идеален свят.

Понякога при липса на познание не умеем да определим правилно дали една кауза си струва, но истинският човек бива определян почти моментално подсъзнателно. Друг е въпросът дали ще се настроим враждебно от завист, ще се възхитим, или ще открием себе си в него. Но умеейки да го разпознаем съзнателно, най-често е третото.

Това е щастието. Щастието е чистата човешчина, хуманност, изкуство, създадено с цел да обедини хората срещу самите тях, като им поставя за цел да се изграждат като личности. Хората виждат и разпознават красивото. Хората са едно, действията им говорят по-силно от всяка дума. Сакралното е малко, но уменията да го разпознаваш, е най-типичното спасение, без капка вложен труд, от непълноценен живот.

Михаела Бочева

Гледам те как минаваш,
гледам те как си пишеш
кафето и си свиваш фасата,
гледам те как други
момичета те хващат под
ръка.
Че как да не те гледам, в този малък град
си ти, с най-чаровната
усмивка.
И с всяка дръпка от
цигара си, се моля да ме
забележиш.
Да видиш, че заради теб
се промених,

заради теб се правя на някоя,
която не съм,
заради теб не се чувствам
достойна,
за когото и да било,
заради теб започнах
да мразя истинското си Аз.
Но аз продължавам
да те гледам,
а ти продължаваш
да не ме виждаш.

Мария

Ревюта на книги

Лабиринтът: Невъзможно бягство, е научно-фантастична поредица книги, написани от Джеймс Дашнър. Главният герой в книгата е момче на име Томас. Той се събужда в един асансьор, напълно тъмен и празен. След това се озовава сред едно поле, обградено от четити гигантски стени заедно с **60** момчета на възраст около **16 -17** години, които не помнят от къде са, как са се озовали там, кои са родителите им и какъв е външният свят. Животът на тези момчета се променя изцяло след появата на Томас. Разкриват се много тайни, които са били дълбоко заровени в стените на лабиринта. Създават се нови приятелства и герои, които предвещават края на живота в лабиринта. Битката за оцеляване става все по-голяма, а на Томас и приятелите му, им остава само да си СПОМНЯТ, ОЦЕЛЯВАТ и БЯГАТ. Трилогията на Джеймс Дашнър „ Лабиринтът“, става бестселър на „Ню Йорк Таймс“ и е смятан за съвременна класика. По книгата е сниман и едноименният филм.

Михаил Начев 9. Д. клас

Синдромът "Здрач" или защо е толкова хейтвана поредица

Едва ли има тийнейджър, който не е чувал прочутата поредица книги и филми „Здрач“. Ако не сте, сега ще ви просветля вкратце за какво става въпрос.

В тази фентъзи любовна история се срещаме първо с Бела-обикновено, безинтересно и емоционално объркано момиче, което някак успява да привлече като магнит всички красавци в околността. След това се сблъскваме с Едуард-изтънчен, префърцунен млад вампир, с мрачно минало и силно желание да изпие кръвта на Бела, която, виждате ли, ухае необичайно апетитно. Но, дръжте се ще ви шокирам, тези двамата се влюбват! Сега обаче се намесва трети персонаж-Джейкъб, сексапилен млад върколак, обикновено без тениска, силно влюбен в Бела. И така...имаме двама плейбои, борещи се за сърцето на девойката. Не стига, че ситуацията

е достатъчно объркана, за капак се появяват една камара вампири, искащи смъртта ми. А хората казват, че "Здрач" е простичка история...

Това е историята накратко. Може би звучи банално и абсолютно клише, но като се замислим, ще разберем, че сюжетът е така популярен благодарение на копирането му от други авторки. Аз лично намирам прилики с "Дневниците на вампира", "Паднали ангели", "Лукс" и др. книги писани, ако не се лъжа, след "Здрач". Въпреки това, според мен поредицата е писана главно за 12/13 годишни момичета, които да въздишат, както по Едуард и Джейкъб, така и по самата любовна история. Ще излъжа като кажа, че и аз не бях фен когато бях на 12 (тийм Едуард ;D), но ако реша да прочета историята сега, с омото на малко по-голям човек, начел се на

какви ли не YA романчета, поредицата не би ми се харесала както преди. Не заради начинът на писане, мисля, че Стефани Майър определено знае как да завлече аудиторията си, а заради сюжета и персонажите, които ми се виждат твърде блудкави и банални.

Но по света има толкова много клиширани книги, защо тогава всички хейтват "Здрач"? Отговорът е прост-заради филмите. Уви те са толкова слаби, че просто няма накъде. Не го казвам само защото съм чела книгите, а поради факта, че не биха се харесали на ПОЧТИ никого. Историята се развива прекалено бързо. Сякаш за 1 седмица, героите са толкова влюбени, че не могат да живеят един без друг. Просто е толкова неестествено, че няма как да повярвате на сюжета и да се потопите в него. Изглежда почти като твърде драматична пародия. Актьорската игра също дразни. Не искам да коментирам запечения вид на Едуард и не мога да преброя колко пъти Бела си прехапва устната или мига на парцали. Нямам против самите актьори (Робърт Патинсън беше страхотен в Хари Потър), но въобще не ми допаднаха във филмите. Отново ще поясня, че на 12 не мислех така. Ако трябва да съм честна, обаче, последните 2 филма (Зазоряване 1 и 2) бяха по-добри, може би защото историята беше разгледана по-подробно.

Общо взето това е за книгите. Идеята не е лоша, но филмите са я провалили. Това е моето мнение.

T.

„Да убиеш присмехулник“ е класически роман от Харпарли за семейство Финч, които живеят в малко градче в Алабама. Главният разказвач е Скаут, малко момиченце, чийто най-голям страх е да носи рокли и да се превърне в дама. Тя не се различава по нищо с брат си, Джем и съседското момче Дил, който идва на гости при леля си през лятото. Момичето е избухливо и първата и реакция, когато я наранят е да се бие, няма значение дали ще е момиче или момче, роднина или приятел, тя първа размахва юмруците и не спира докато не попеди. Аз много я харесвам, защото се различава и макар всички възрасти да я упрекват, че се държи недостойно за дама, нея не я интересува и не се прави на такава каквато не е. Тя е само на 6 години, и въпреки това може да чете и да пише печатно, което я прави по-умна от всичките си връсници. И макар, че я смятат за малко дете, разбира много повече от света на големите, и според мен, е по-умна от някои възрастни.

Брат и Джем се превръща в млад джентълмен и с всяка изминала година възрастовата разлика, между брата и сестрата започва да се усеща. Чете списания и стои сам в стаята си, като не иска да го безпокоят. Първоначално много го харесвах, защото се държеше мило със Скаут и винаги я взимаше със себе си. Но започна да я гони, да и се кара, че се държи детински и да не иска мнението и. Обаче това, че мисли, че е пораснал не го спря да я обича и да я защитава, за което му се възхищавам.

Те живеят с баща си Атикус, уважаван адвокат, и чернокожата им икономка Калпурния, която също участва с желязна ръка във възпитанието на децата. Баща им е по цял ден на работа, но като се прибере винаги обръща внимание на децата си.

Винаги отговаря на въпросите им искрено и не ги лъже или им спестява нещо. Те знаят, че може да му се доверят и заради това му споделят всичко. Калпурния им готви и чисти, обаче обича Скаут и Джем като собствени деца, защото не се грижи само за това да са сити и чисти, а също за тяхното държание. Тя иска да станат подчтени хора и да се държат културно, и за това не си спестява някое друго „конско“.

Безгрижното детство на малките пакостници минава в плановете как да изкарат мистериозния си съседа, Бу Редли от къщата му. Това е най-големият им проблем, докато един ден баща им трябва да защитава негър, който е обвинен в изнасилване. Работата на адвокат е почти невъзможна. Целият град говори за

делото и упреква Атикус, за това, че той наистина иска да помогне на Том Робинсън. Децата знаят обидите, които се сипят по баща им, но те пак са до него.

Произведението на Харпър Ли засяка сериозни проблеми като изнасилването, смъртта и расовата дискриминация през погледа на деца. Въпреки леко тежкото си съдържание книгата е невероятна и неслучайно е обявена за най-добър роман на 20 век. Показва се, че децата са по-умни и разбират повече, отколкото си мислят възрастните. Книгата се казва „Да убиеш присмехулник“, защото един от съветити на Атикус към Скаут и Джем е да не убиват тази птица, която не пречи на никого, а само радва хората с нейните песни.

Мария Г.

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ “Св. Кл. Охридски”, свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Любомир Тошев, Красимира Карастоянова,, Румяна, Ц. Й., Т., Мария Г., Михаела Бочева , ученици от девети клас и г-н Петър Михайлов (учител по БЕЛ). Броят е приключен на 25. 11. 2017 г.. Главни редактори на 2 брой са: Михаела Бочева и Любомир Тошев.

*Броят беше подготвян и мислен като финална изява на клуба по интереси „Аз пиша”. Тогава, учениците бяха в 8. клас - затова и под материалите им има това указание. Продължаваме напред! Очаквайте новия 3 брой, който скоро ще се появи. Успешна година и ползвайте аспирин, когато ви е лошо, или просто прочетете нашия/вашия вестник. ☺

